

MONIKA PEETZ

De dinsdagvrouwen

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

‘Vooruit, Tom! In de benen!’ riep Luc. ‘De gasten kunnen elk moment komen.’ De eigenaar van Le Jardin zat zijn nieuwe ober meedogenloos achter de vodden. Elke seconde werd de jongeman bedolven onder de aanwijzingen.

‘Vijf glazen zei ik.’

‘Niet het gewone bestek!’

‘Waar blijven de bloemen?’

‘Moet ik soms alles zelf doen?’

Tom begreep er niets van. Voor wie zette Luc dit hele gedoe op touw? Een blik in het reserveringenboek verschaftte geen duidelijkheid.

‘We hebben helemaal geen reservering voor de tafel bij de open haard.’

Luc bleef stilstaan alsof dit de domste opmerking was die hij in zijn leven ooit had gehoord. ‘Heb je op de kalender gekeken?’

‘Natuurlijk.’

‘En?’

‘Het is dinsdag.’

Luc ging harder praten. ‘De eerste dinsdag van de maand. En dat betekent...’

‘Een of andere Franse feestdag?’ probeerde Tom, alsof hij meedeed aan een quiz.

Luc begon diep te zuchten. Misschien was het een vergissing om een jongen die zonder diploma van school was gegaan en zonder werk zat een kans te geven. Toms enige horeca-ervaring stamde uit zijn allervroegste jeugd. Hij was ooit verwekt door een hormoongestuurde debiel in de sportkantine van TSV Euskirchen. Jammer genoeg was Luc die idioot geweest. Daarom kon hij moeilijk nee zeggen toen zijn ex vijf weken geleden het mislukte resultaat van hun affaire op de stoep achterliet. De vondeling was inmiddels negentien en leek als twee druppels water op zijn moeder, vond Luc.

‘Mijn trouwste gasten hebben om acht uur gereserveerd. Net als elke eerste dinsdag van de maand. Toen was ik nog ober, zo lang komen ze al,’ zei Luc opgewonden, terwijl zijn platte Keulse accent duidelijk verried dat hij beslist geen Fransman was en Luc maar een pseudoniem was. Maar de nabijheid van het Institut Français pleitte ervoor om aan de inrichting van het restaurant niets te verande-

ren.

Tom begreep het nog steeds niet: ‘Ja, en?’

Luc zuchtte nog een keer. Op zijn vijfenzestigste mocht hij zo langzamerhand weleens aan een opvolger denken. Maar hoe maakte je een zoon die traag van begrip was duidelijk wat er zo bijzonder was aan deze vijf vrouwen? Ze kwamen al vijftien jaar in zijn restaurant. Eerst elke dinsdag, later één keer in de maand.

Het was een natte dag geweest met weinig omzet en Luc had op het punt gestaan het restaurant te sluiten toen de vijf voor het eerst kletsnat en giechelend voor de deur stonden. Vijf vrouwen die niet meer van elkaar hadden kunnen verschillen: Caroline, een koele, sportieve advocate met een klassiek gezicht; Judith, bleek, mager en doorschijnend; Eva, pas afgestudeerd als arts en bekwaam in haar vak; Estelle, onmiskenbaar een vrouw van de wereld – en de jongste, Kiki, die in haar eindexamenjaar zat en wel een kleurige vlinder leek.

Caroline had Luc ervan overtuigd nog een paar flessen te ontkurken. De welbespraakte advocate voerde toen al het woord. Terwijl het Judiths idee was geweest om na de cursus Frans samen nog iets te gaan drinken.

‘Ik wil tot het laatste moment van mijn vrije avond genieten,’ lichte ze toe. Later bleek dat Judith haar toenmalige man Kai had wijsgemaakt dat haar werkgever eiste dat ze de cursus Frans volgde en die betaalde. Ze ging ervan uit dat haar pietluttige echtgenoot stipt om halfelf naar bed ging en niet merkte dat het elke dinsdag later werd. De cursus Frans markeerde het begin van het eind van hun huwelijk. Judith speldde Kai iets op de mouw over vervolgcursussen en bleef haar vriendinnen ontmoeten. Het duurde een eeuwigheid voor de dinsdagvrouwen Judith genoeg moed in hadden gesproken om haar ongelukkige huwelijk definitief te verbreken. In de loop van de jaren zag Luc dat de onzekere secretaresse een vrouw was geworden die met behulp van esoterie en oosterse wijsheid haar eigen weg zocht.

Luc had de dinsdagvrouwen door de jaren heen begeleid. Hij was er getuige van dat de getalenteerde juriste Caroline uitgroeide tot een bekend strafpleiter, dat de gepassioneerde arts Eva haar beroep vaarwel zei en een gezin stichtte en dat de middelbare scholiere Kiki volwassen werd. In die vijftien jaar was alles

veranderd. Le Jardin veranderde van een restaurant voor liefhebbers in een hippe tent, Luc van ober in eigenaar. Alleen het luxevrouwtje Estelle, de oudste van de dinsdagvrouwen, bleef zichzelf trouw. Ze vond het belangrijk dat je aan haar kon aflezen dat ze rijk was, een tweede huis in Sankt Moritz bezat en een lage golfhandicap had. Luc vermoedde dat ze in een Chanelpakje was geboren.

‘Die vijf vrouwen, die hier laatst waren.’ Bij Tom was eindelijk het kwartje gevallen. Hij straalde over zijn hele gezicht. ‘Komt die griet ook weer? Die met de lange benen en het korte rokje?’

‘Kiki? Jij blijft mooi van Kiki af,’ waarschuwde Luc.

‘Maar ze ziet er leuk uit.’

Luc wist wel beter. Kiki was niet leuk. Kiki was overdonderend. Vrolijk, wild, vol energie, chronisch goedgehumeurd en altijd verliefd. ‘Van kuisheid krijg je puistjes,’ beweerde ze. Ze wilde Frans leren omdat ze op InterRail na haar eindexamen tot over haar oren verliefd was geworden op ene Matthieu uit Rouen. Ze hoopte dat het hun relatie een nieuwe impuls zou geven als ze ook een echt gesprek konden hebben. Jammer genoeg stelde ze al na vier

uur ‘Frans voor beginners’ vast dat Matthieu het liefst over zijn ex-vriendin praatte. Ze liet zich troosten door Nick. En Michael. Kiki droomde van een vaste relatie, maar hield meer van seks dan van de mannen met wie ze naar bed ging.

‘Het goede van single zijn is dat je je helemaal op je carrière kunt concentreren,’ maakte ze zichzelf wijs. Ze was single, en het ontbrak haar alleen nog aan de passende carrière. Haar baan als ontwerper bij de gerenommeerde Design Studio Thalberg had niet de gehoopte doorbraak opgeleverd. Kiki maakte deel uit van een team van designers dat Johannes Thalberg ondersteunde. Het creatieve hoofd en de oprichter van de onderneming ontwierp meubels, lampen, woon- en keukenaccessoires en soms ook complete interieurs voor winkels en hotels. Het was Kiki nog niet gelukt in de groep ontwerpers erg op te vallen. Maar ze geloofde in morgen. Elke dag opnieuw.

‘Vertel, vertel,’ drong de jonge ober aan.

Luc had veel kunnen vertellen. De vrouwen hadden totaal niet door hoeveel hij van hun leven wist. Hij was niet alleen op de hoogte van Kiki’s liefdesaffaires, maar zelfs

van de traditionele meerdaagse uitstapjes van de dinsdagvrouwen. Geen wonder, want de anekdotes over de jaarlijkse reis werden tijdens de dinsdagavonden regelmatig opgehaald en leidden dan tot grote hilariteit.

De eerste keer dat ze op stap gingen, wilden ze zich in de afzondering van het Bergische Land voorbereiden op hun examen Frans. Het gemeenschappelijke studieweekend van de dinsdagvrouwen was een groot succes geweest. Het examen niet. Kiki en Estelle waren helemaal niet komen opdagen. Kiki hield zich meer bezig met de Franse lichaamstaal en Estelle had vastgesteld dat een vakantiehuis in Frankrijk uit was, je moest er nu een in de Algarve hebben. Waarom zou ze dan nog Frans leren? De jonge arts Eva was zo misselijk geworden van de zenuwen dat ze het grootste deel van haar examen op het toilet van het Institut Français had doorgebracht. Later bleek dat ze de opwinding minder aan het examen dan aan haar nieuwe cyclus te danken had. Die had zich nog niet helemaal aangepast en David, haar eerste kind, kwam zeven maanden later ter wereld. Hij woog meer dan acht pond, was zevenenvijftig centimeter lang en de reden waarom het met Eva

nooit meer wat werd. Niet met het examen Frans en niet met haar baan als arts-assistent bij het cardiologisch centrum in Parijs. Het ondertekende contract bewaarde ze nog steeds: 'Als souvenir aan het leven dat ik bijna had geleid,' zei ze.

Judith legde het examen keurig af en zakte. Ze had het fikse bedrag voor systematische desensibilisatie bij examenvrees dat ze achter Kais rug om aan de huishoudpot had onttrokken, zinvoller kunnen besteden.

Alleen Caroline, de advocate die cum laude was afgestudeerd, slaagde. En natuurlijk als beste. Caroline schitterde met perfect Frans. Hoewel Luc haar carrière aandachtig volgde in de krant, werd hem nooit duidelijk waarvoor ze die taal nodig had: van de zware criminelen met wie ze als strafadvocate te maken had, had nooit iemand geprobeerd het Louvre te beroven, een Air France-vliegtuig te kapen of de Eiffeltoren op te blazen. En Carolines echtgenoot Philip, een huisarts in Lindenthal, ging het liefst naar Italië met vakantie. Ook hun twee kinderen hadden haar hulp bij hun huiswerk Frans niet nodig. Ze hadden geen problemen op school, in tegenstelling tot de vier van Eva.

Luc had zijn nieuwsgierige zoon urenlang verhalen kunnen vertellen. Maar hij zweeg als het graf. De restauranthouder was verstandig genoeg de vrouwen nooit te laten merken hoeveel ze onopzettelijk prijsgaven. Luc was de discrete begeleider en bewonderaar van de dinsdagvrouwen, Le Jardin hun biechtstoel.

De tafel was perfect gedekt, de kok stond in de startblokken, de kaarsen waren half opgebrand.

‘Waar blijven ze?’

Onrustig keek Luc op de klok. Kwart over acht.

Het was heel gebruikelijk dat groepen uit het naburige Institut Français bij Le Jardin aanlegden. Maar het kwam niet veel voor dat er een vriendschap voor het leven uit ontstond. En het was nog nooit gebeurd dat de tafel van de dinsdagvrouwen op dinsdag leeg bleef.

Toen Luc kort na elfen zijn restaurant afslot zonder dat Caroline of een van de anderen had afgebeld, wist hij dat er iets mis was. Meer mis dan hij in vijftien jaar had meegeemaakt.